Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

2020. gada 5. oktobrī*

Civildienests – Ierēdņi – Ierēdnis, kas, stājoties dienestā, ir Apvienotās Karalistes valstspiederīgais – Apvienotās Karalistes izstāšanās no Savienības – Dienesta vietas valsts pilsonības iegūšana karjeras laikā – Ekspatriācijas pabalsta zaudēšana – Vienlīdzīga attieksme – Nediskriminācijas princips – Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkts

Lietā T-18/19

Colin Brown, ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija), ko pārstāv *I. Van Damme, avocate,*

prasītājs,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *T. Bohr* un *D. Milanowska*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *M. Bauer* un *R. Meyer*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 270. pantu un ar ko tiek lūgts, pirmkārt, atcelt Komisijas Atalgojuma un individuālo tiesību biroja (*PMO*) 2018. gada 19. marta lēmumu, ar kuru prasītājam ir atņemts ekspatriācijas pabalsts un viņa ceļa izdevumu atlīdzināšana, un, otrkārt, atjaunot šos pabalstus no 2017. gada 1. decembra,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Papasavs [*S. Papasavvas*], tiesneši S. Žervazonī [*S. Gervasoni*], P. Niuls [*P. Nihoul*], R. Frendo [*R. Frendo*] (referente) un H. Martins i Peress de Nanklaress [*J. Martín i Pérez de Nanclares*],

sekretāre: L. Ramete [*L. Ramette*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 27. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

I. Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītājs *Colin Brown* sākotnēji bija tikai Apvienotās Karalistes valstspiederīgais un dzīvoja šajā valstī līdz 1996. gadam. 1996. un 1997. gadā viņš studēja Itālijā un vēlāk, no 1997. gada septembra līdz 1998. gada jūnijam, Beļģijā. Pēc tam prasītājs no 1998. gada 1. oktobra līdz 1999. gada 28. februārim bija praksē Eiropas Komisijā Briselē (Beļģija). Visbeidzot, no 1999. gada 1. marta līdz 2000. gada 31. decembrim viņš strādāja pilnu darba laiku privātajā sektorā Beļģijā.

2 Prasītājs uzsāka darbu Komisijā 2001. gada 1. janvārī. Komisijas Atalgojuma un individuālo tiesību birojs (*PMO*) viņam piešķīra ekspatriācijas pabalstu saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

3 2016. gada 23. jūnijā Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pavalstnieki referendumā pauda viedokli par labu tam, ka viņu valsts izstājas no Eiropas Savienības. Pēc tam, kad 2017. gada 13. martā Apvienotās Karalistes parlaments pieņēma *European Union (Notification of Withdrawal) Act 2017* (2017. gada Likums par Eiropas Savienību (Paziņojums par izstāšanos)), Apvienotās Karalistes premjerministrs 2017. gada 29. martā paziņoja Eiropadomei par šīs dalībvalsts nodomu izstāties no Savienības un no Eiropas Atomenerģijas kopienas (*Euratom*) saskaņā ar LES 50. panta 2. punktu.

4 2017. gada 27. jūnijā prasītājs lūdza Beļģijas pavalstniecību, kuru viņš ieguva minētā gada 3. novembrī. Par šo situācijas maiņu viņš paziņoja *PMO* 2018. gada 19. janvārī.

5 2018. gada 23. februārī prasītājs tika informēts, pirmkārt, ka no 2017. gada 31. oktobra viņam tiek atņemts ekspatriācijas pabalsts, pamatojoties uz to, ka viņš ir ieguvis Beļģijas pilsonību, un, otrkārt, ka viņš līdz ar to zaudē arī tiesības uz ceļa izdevumu atlīdzināšanu saskaņā ar Civildienesta noteikumu VII pielikuma 8. pantu.

6 Pēc lūguma sniegt paskaidrojumus prasītājs 2018. gada 5. martā saņēma vēstuli, no kuras izrietēja, ka ekspatriācijas pabalsta atņemšana saskaņā ar Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu ir pamatota ar to, ka viņš kopš 1997. gada dzīvo Beļģijā.

7 2018. gada 19. martā *PMO* aizstāja 2018. gada 23. februāra lēmumu ar jaunu lēmumu, kurā bija noteikts, ka prasītājam tiek atņemts ekspatriācijas pabalsts un ceļa izdevumu atlīdzināšana no 2017. gada 1. decembra (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

8 2018. gada 17. jūnijā prasītājs iesniedza sūdzību, kas tika noraidīta ar iecēlējinstitūcijas (turpmāk tekstā – "iecēlējinstitūcija") 2018. gada 15. oktobra lēmumu.

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 11. janvārī, prasītājs cēla šo prasību.

10 Komisija iebildumu rakstu iesniedza 2019. gada 20. martā.

11 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs ar 2019. gada 25. marta lēmumu, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 27. panta 3. punktu, nodeva lietu jaunam tiesnesim referentam, kurš darbojas piektajā palātā.

12 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 12. aprīlī, Eiropas Savienības Padome lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam.

13 2019. gada 9. maijā prasītājs iesniedza repliku.

14 Ar 2019. gada 13. maija lēmumu Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētājs atļāva Padomei iestāties lietā.

15 2019. gada 18. jūnijā Komisija iesniedza atbildes rakstu uz repliku.

16 Persona, kas iestājusies lietā, savu procesuālo rakstu iesniedza 2019. gada 25. jūnijā, un prasītājs savus apsvērumus par to iesniedza noteiktajos termiņos.

17 Mainoties Vispārējās tiesas palātu sastāvam atbilstoši Reglamenta 27. panta 5. punktam, tiesnesis referents tika norīkots darbam ceturtajā palātā, kurai līdz ar to tika iedalīta šī lieta.

18 Pēc ceturtās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa atbilstoši Reglamenta 28. pantam nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam. Saskaņā ar Vispārējās tiesas plenārsēdes 2019. gada 4. oktobra lēmumu par palātu izveidi un tiesnešu norīkošanu palātās (OV 2019, C 372, 3. lpp.) Vispārējās tiesas priekšsēdētāja vietnieks tika aicināts piedalīties ceturtajā palātā paplašinātā sastāvā un veikt palātas priekšsēdētāja pienākumus atbilstoši Reglamenta 11. panta 4. punktam.

19 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma, pirmkārt, uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu, otrkārt, Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzdot lietas dalībniekiem rakstveida jautājumus, aicinot tos atbildēt tiesas sēdē, un, treškārt, lūgt informāciju Eiropas Parlamentam, Eiropas Savienības Tiesai un Eiropas Revīzijas palātai saskaņā ar Eiropas Savienības statūtu 24. pantu. Šis informācijas pieprasījums bija vērsts uz to, lai uzzinātu, kā šīs trīs iestādes interpretē Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punktu un kā tās to piemēro gadījumā, kad ierēdnis vai darbinieks, kuram jau ir kādas dalībvalsts pilsonība, karjeras laikā iegūst tās valsts pilsonību, kuras teritorijā atrodas viņa dienesta vieta.

20 2020. gada 27. februāra tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi, un lietas dalībnieki atbildēja uz Vispārējās tiesas rakstveida un mutiskajiem jautājumiem. Tiesas sēdē Komisija un Padome tika aicinātas paziņot Vispārējai tiesai to ierēdņu skaitu, kuri saņem ekspatriācijas pabalstu un kuri ir ieguvuši savas dienesta vietas valsts pilsonību, un to ierēdņu skaitu minēto skaitā, kuri šo pabalstu ir zaudējuši.

21 Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Vispārējā tiesa 2020. gada 9. martā aicināja Komisiju iesniegt Padomes 1959. gada 11. decembra informatīvo paziņojumu, kuru tā bija nolasījusi tiesas sēdē.

22 Komisija un Padome noteiktajā termiņā iesniedza atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva tiesas sēdē un veicot procesa organizatorisko pasākumu.

23 2020. gada 4. maijā prasītājs iesniedza savus apsvērumus par datiem un dokumentu, ko Komisija un Padome bija paziņojusi pēc tiesas sēdes. Savos apsvērumos prasītājs pauda nožēlu par to, ka, viņaprāt, minētie dati ir nepilnīgi, tomēr nelūdza tos papildināt.

24 2020. gada 14. maijā tika pabeigta tiesvedības mutvārdu daļa un tika uzsākta apspriede.

25 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– izdot rīkojumu atjaunot ekspatriācijas pabalstu un atlīdzināt viņa ceļa izdevumus, sākot no 2017. gada 1. decembra;

– piespriest samaksāt kompensāciju un izmaksas, kas nav izmaksātas laikposmā no 2017. gada 1. decembra līdz dienai, kad tiks atjaunotas viņa tiesības uz minētajiem pabalstiem, visas kopā ar procentiem;

– ja Vispārējā tiesa apmierina prasības pieteikumā izvirzīto iebildi par prettiesiskumu, atcelt Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošanu līdz brīdim, kad iestādes to aizstāj ar nediskriminējošiem noteikumiem;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Persona, kas iestājusies lietā, lūdz Vispārējo tiesu noraidīt prasību.

III. Juridiskais pamatojums

A. Par prasījumu pirmo daļu

28 Lai pamatotu prasījumu pirmo daļu par apstrīdētā lēmuma atcelšanu, prasītājs izvirza četrus pamatus par:

– Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu;

– vienlīdzības un nediskriminācijas principu pārkāpumu, jo apstrīdētajā lēmumā tiesības uz viņa ekspatriācijas pabalstu esot pakļautas Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem;

– vienlīdzības un nediskriminācijas principu pārkāpumu, jo apstrīdētajā lēmumā Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts esot interpretēts, pārkāpjot šo principu;

– iebildi par prettiesiskumu, kas vērsta pret Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punktu.

29 Pirmajā pamatā, kas var tikt iedalīts divās daļās, prasītājs apstrīd, ka Komisija varēja pārskatīt viņa tiesības uz ekspatriācijas pabalstu. Šī pamata pirmajā daļā viņš apgalvo, ka Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts neļauj pārskatīt šīs tiesības jaunas pilsonības iegūšanas gadījumā. Otrajā daļā viņš apgalvo, ka Komisijai vismaz esot bijis jāņem vērā spiediens, ko viņš piedzīvoja iespējamās Apvienotās Karalistes izstāšanās no Savienības dēļ. Tādējādi pirmais pamats ir pamatots ne tikai ar Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu, kā to norāda prasītājs, bet arī ar šāda spiediena esamību.

30 Otrajā pamatā, kuru arī var iedalīt divās daļās, prasītājs norāda, ka vienlīdzības un nediskriminācijas principi liedz viņa tiesības uz ekspatriācijas pabalstu pārskatīt, ņemot vērā Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētos nosacījumus. Pirmajā daļā viņš apgalvo,

ka attieksme pret viņu esot bijusi tāda, it kā viņam būtu bijusi Beļģijas pilsonība desmit gadus pirms viņa dienesta attiecību uzsākšanas, lai gan šajā laikposmā viņš bija Apvienotās Karalistes pavalstnieks. Otrajā daļā viņš norāda, ka šīs lietas apstākļos šīs tiesību normas piemērošana esot ietekmējusi ierēdņus, kas ir Apvienotās Karalistes pilsoņi, vairāk nekā visus pārējos.

31 Trešajā pamatā prasītājs pakārtoti norāda uz pieņēmumu, ka nekas neliedz Komisijai pārskatīt viņa tiesības uz ekspatriācijas pabalstu, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu, bet apgalvo, ka katrā ziņā vienlīdzības un nediskriminācijas principi liekot interpretēt šo tiesību normu citādi.

1. Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu

32 Kā jau tika norādīts iepriekš 29. punktā, ar pirmo pamatu prasītājs apstrīd, ka Beļģijas valstspiederības iegūšana varēja pamatot viņa tiesību uz ekspatriācijas pabalstu pārskatīšanu.

a) Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu

33 Prasītājs apgalvo, ka Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts neļauj pārskatīt ierēdņa tiesības uz ekspatriācijas pabalstu, pamatojoties uz to, ka šis ierēdnis karjeras laikā ir ieguvis tās valsts pilsonību, kur viņš strādā. Ņemot vērā ekspatriācijas pabalsta mērķi kompensēt izdevumus un neērtības, kas saistīti ar dienesta attiecību uzsākšanu un ko rada dzīvesvietas maiņa, situācijas pārskatīšana šajā stadijā var notikt tikai dienesta vietas maiņas gadījumā.

34 Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Ekspatriācijas pabalstu izmaksā [..]:

a) ierēdņiem:

– kuri nav un nekad nav bijuši tās valsts pilsoņi, kuras teritorijā atrodas vieta, kur viņi strādā, un

– kuri piecus gadus, kas beidzas sešus mēnešus līdz viņa dienesta attiecību uzsākšanai, pastāvīgi nedzīvoja vai pamatā nebija nodarbināti šīs valsts Eiropas teritorijā. Piemērojot šo noteikumu, neņem vērā apstākļus, kas rodas darba rezultātā, kas veikts kādas citas valsts vai kādas starptautiskās organizācijas labā;

b) ierēdņiem, kuri ir vai ir bijuši tās valsts pilsoņi, kuras teritorijā atrodas vieta, kur viņi strādā, bet kuri 10 gadus, kas beidzas ar dienesta attiecību uzsākšanas dienu, pastāvīgi dzīvoja ārpus šīs valsts Eiropas teritorijas tādu iemeslu dēļ, kas nav dienesta pienākumu veikšana kādas valsts vai kādas starptautiskās organizācijas labā."

35 Šīs tiesību normas, tāpat kā visas Savienības tiesību normas, kurās ir paredzētas tiesības uz finansiāliem pabalstiem, ir jāinterpretē šauri (skat. spriedumu, 2017. gada 18. jūlijs, Komisija/RN, T-695/16 P, nav publicēts, EU:T:2017:520, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Šajā ziņā jākonstatē, ka Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punktā nav skaidri paredzēta iespēja pārskatīt tiesības uz ekspatriācijas pabalstu, ņemot vērā apstākļu maiņu ierēdņa karjeras laikā.

37 Tomēr, tā kā ekspatriācijas pabalsts tiek izmaksāts katru mēnesi, administrācija nevar turpināt to izmaksāt, ja iestājas notikums, kas būtiski maina tās personas situāciju, kura to saņem, ciktāl tas ietekmē šī pabalsta piešķiršanas nosacījumus. Šādā gadījumā, ja nav tiesību normas, kas tam būtu

pretrunā, administrācijai šī situācija ir jāpārskata (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 26. jūnijs, *Achab/*EESK, F-21/12, EU:F:2013:95, 26. punkts). Proti, atšķirībā no lēmuma atcelšanas ar atpakaļejošu spēku, atcelšana attiecībā uz nākotni vienmēr ir iespējama, ja apstākļi, kas pamatoja šo lēmumu, vairs nav izpildīti. Tā tas it īpaši ir civildienesta tiesībās, kad atlīdzības elementu samaksas turpināšana kļūst nelikumīga. Pašu Civildienesta noteikumu 85. pantā tas ir apstiprināts, skaidri atļaujot nepamatotu maksājumu izbeigšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1978. gada 9. marts, *Herpels*/Komisija, 54/77, EU:C:1978:45, 38.–40. punkts).

38 Turklāt, kā Vispārējā tiesa jau ir konstatējusi, no Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta nekādi neizriet, ka ekspatriācijas pabalsts būtu iegūtās tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1993. gada 28. septembris, *Magdalena Fernández*/Komisija, T-90/92, EU:T:1993:78, 32. punkts).

39 Turklāt prasītājs neapstrīd pašu pārskatīšanas principu, bet vienīgi apgalvo, ka tiesību uz ekspatriācijas pabalstu pārskatīšana var notikt tikai attiecīgā ierēdņa amata maiņas gadījumā, nevis jaunas pilsonības iegūšanas gadījumā.

40 Šajā ziņā prasītājs apgalvo, pirmkārt, ka jaunas pilsonības iegūšana karjeras laikā nevar pamatot tiesību uz ekspatriācijas pabalstu pārskatīšanu, jo Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā ietvertā frāze "kuri nav un nekad nav bijuši" dienesta vietas valsts pilsoņi, attiecas tikai uz ierēdņa situāciju dienesta attiecību uzsākšanas brīdī, kas atbilst lēmuma par šo pabalstu pieņemšanas brīdim.

41 Tomēr nosacījums, saskaņā ar kuru ekspatriācijas pabalsts tiek piešķirts ierēdnim, kurš "nav [..] [dienesta vietas] valsts pilso[nis]", ir formulēts tagadnes formā. Tāpat, ņemot vērā šī pabalsta izmaksas atkārtoto raksturu, šis formulējums neizslēdz, ka attiecīgajam ierēdnim visas savas karjeras laikā ir jāturpina izpildīt nosacījums par dienesta vietas valsts pilsonības neesamību, lai šo pabalstu saglabātu saskaņā ar Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 26. jūnijs, *Achab/*EESK, F-21/12, EU:F:2013:95, 28. punkts).

42 Prasītājs apstrīd šī sprieduma atbilstību, jo – atšķirībā no viņa – trešās valsts valstspiederīgajam *M. Achab* darbā pieņemšanas brīdī nebija dalībvalsts pilsonības un šajā sakarā viņš bija saņēmis atkāpi, lai viņu varētu pieņemt darbā. Tomēr tam, ka *M. Achab* nebija nevienas dalībvalsts pilsonības, nav nozīmes, ņemot vērā Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. pantu, kas ir balstīts uz dienesta vietas valsts, nevis izcelsmes valsts pilsonību. Turklāt tieši šīs otrās pilsonības iegūšana karjeras laikā gan *M. Achab*, gan prasītāja gadījumā pamatoja ekspatriācijas pabalsta, kas viņiem tika piešķirts saskaņā ar šī panta 1. punkta a) apakšpunktu, izmaksas izbeigšanu.

43 Turklāt apstāklis, ka Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā ekspatriācijas pabalsta piešķiršana ir pakārtota arī tam, ka ierēdnis "nekad nav bijis [dienesta vietas] valsts pilso[nis]", nav arī šķērslis interpretācijai, saskaņā ar kuru šīs pilsonības iegūšana karjeras gaitā izraisa tiesību uz šo pabalstu zaudēšanu saskaņā ar šo tiesību normu.

44 Turklāt Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta pamatā ir Padomes Regulas Nr. 31 (EEK) un Nr. 11 (EAEK) (1961. gada 18. decembris), ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienas un Eiropas Atomenerģijas kopienas Civildienesta noteikumus (OV 1962, 45, 1387. lpp.), VII pielikuma 4. panta 1. punkts tā sākotnējā redakcijā. Kā izriet no Padomes 1959. gada 11. decembra informatīvā paziņojuma (skat. šī sprieduma 21. punktu), sagatavošanas darbos, kuru rezultātā tika pieņemta šī tiesību norma, likumdevējs pārbaudīja vairākus ekspatriācijas pabalsta piešķiršanas kritērijus, bet izvēlējās pilsonības kritēriju, ņemot vērā tā "lielāko precizitāti un vienkāršāko piemērošanu" nekā citiem, vienlaikus apzinoties, ka šis kritērijs "nelikvidē[ja] visas grūtības ([it īpaši] dubultas pilsonības gadījumā)".

45 No iepriekš minētā izriet, ka likumdevējs nav vēlējies regulēt visus iespējamos gadījumus, bet gan ir izvēlējies dot priekšroku formulējumam, kas lielākajā daļā gadījumu vienkāršo lēmumu par tiesībām uz ekspatriācijas pabalstu pieņemšanu. Saskaņā ar šī sprieduma 35. punktā atgādināto judikatūru tikai atšķirīga Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta redakcija varētu izslēgt jebkādu tiesību uz šo pabalstu pārskatīšanu karjeras gaitā pēc jaunas pilsonības iegūšanas.

46 Otrkārt, prasītājs apgalvo, ka dienesta vietas valsts pilsonības iegūšana pēc stāšanās dienestā ir tikai viens no veidiem, kā nodibināt saikni ar šo valsti un tajā integrēties. Saskaņā ar judikatūru Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkts neļauj iecēlējinstitūcijai atcelt ekspatriācijas pabalstu, pamatojoties uz to, ka no dienesta uzsākšanas izrietošie izdevumi un neērtības kādā karjeras brīdī ir pietiekami kompensēti vai ka ierēdnis turpmāk ir pietiekami integrējies šajā valstī.

47 Šajā ziņā ir jānorāda, ka no Padomes 1959. gada 11. decembra informatīvā paziņojuma (skat. šī sprieduma 21. punktu) izriet, ka ekspatriācijas pabalsts ir paredzēts kā pabalsts, "kas tiek piešķirts kā kompensācija par materiālajiem izdevumiem un morāla rakstura neērtībām, kas izriet no tā, ka darbinieks ir attālināts no savas izcelsmes vietas", un ka "darbinieki parasti saglabā ģimenes attiecības [..] ar savu izcelsmes reģionu". Kā apgalvo gan prasītājs, gan Komisija, šīs neērtības un izdevumi var turpināties visas karjeras gaitā un pat palielināties tās laikā, neraugoties uz integrāciju dienesta valstī.

48 Ir ticis arī nospriests, ka ekspatriācijas pabalsta mērķis ir kompensēt īpašas izmaksas un nelabvēlīgus apstākļus, kas rodas, stājoties darbā Savienības iestādēs (spriedumi, 2018. gada 13. jūlijs, *Quadri di Cardano*/Komisija, T-273/17, EU:T:2018:480, 44. punkts, un 2019. gada 28. februāris, *Pozza* /Parlaments, T-216/18, nav publicēts, EU:T:2019:118, 24. punkts) ierēdņiem, kuriem, lai patstāvīgi pildītu savus pienākumu un ievērotu Civildienesta noteikumu 20. pantu, ir nācies pārcelt savu dzīvesvietu no savas dzīvesvietas valsts uz dienesta valsti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 16. maijs, F/Komisija, T-324/04, EU:T:2007:140, 47. punkts).

49 Tādējādi un kā ir norādījusi Padome, ekspatriācijas pabalsts saskaņā ar Civildienesta noteikumu 27. panta pirmo daļu ļauj pieņemt darbā Savienības dalībvalstu valstspiederīgos, ņemot vērā pēc iespējas plašāku ģeogrāfisko teritoriju, un līdz ar to veicina ģeogrāfisko līdzsvaru Eiropas civildienestā, ko turklāt prasa Savienības gars (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1964. gada 4. marts, *Lasalle*/Parlaments, 15/63, EU:C:1964:9, 73. punkts).

50 No šāda viedokļa raugoties, likumdevējs ir tikai paredzējis, ka ierēdņa integrācija dienesta vietas valstī neļauj izmaksāt ekspatriācijas pabalstu, ja tā izriet no tā, ka viņš šajā valstī "parasti ir dzīvojis vai veicis galveno profesionālo darbību piecu gadu laikā, kas beidzas sešus mēnešus pirms viņa stāšanās amatā". Citiem vārdiem sakot, sniedzot šos precizējumus, likumdevējs ir izslēdzis, ka integrācija, kas izriet no tā, ka attiecīgais ierēdnis savas karjeras laikā ir izveidojis pastāvīgo dzīvesvietu dienesta valstī un tur strādā, varētu būt šķērslis šim maksājumam.

51 Savukārt, kā izklāstīts šī sprieduma 41.–45. punktā, likumdevējs, izvēloties Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējumu, nav izslēdzis, ka īpašā integrācijas forma, proti, dienesta vietas valsts pilsonības iegūšana pēc dienesta attiecību uzsākšanas, ir būtiskas situācijas izmaiņas, kas var izraisīt ekspatriācijas pabalsta zaudēšanu. Izdarot šo izvēli, likumdevējs palika savas plašās rīcības brīvības ietvaros, lai noteiktu Savienības ierēdņu nodarbinātības nosacījumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 22. decembris, *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 91. punkts, un 2010. gada 4. marts, *Angé Serrano* u.c./Parlaments, C-496/08 P, EU:C:2010:116, 86. punkts), tostarp atalgojuma ziņā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. decembris, *Carpenito*/Padome, T-543/16 un T-544/16, nav publicēts, EU:T:2018:955, 60. punkts).

52 Šādos apstākļos *PMO* nav pārkāpis Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu, uzskatot, ka tad, ja dienesta vietas valsts pilsonība tiek iegūta karjeras laikā, ir jāpārskata tiesības uz ekspatriācijas pabalstu.

53 Līdz ar to pirmā pamata pirmā daļa nav pamatota.

b) Par otro daļu, kas attiecas uz to, ka Komisija neesot ņēmusi vērā spiedienu, kas izriet no Apvienotās Karalistes iespējamās izstāšanās no Savienības

54 Prasītājs izklāsta, ka Komisijai esot bijis jāņem vērā fakts, ka viņš bija spiests lūgt Beļģijas pilsonību, jo tajā laikā tas viņam šķita vienīgais risinājums, lai saglabātu savu darbu gadījumā, ja Apvienotā Karaliste izstātos no Savienības. Komisāru kolēģija līdz 2018. gada 28. martam neesot sniegusi garantiju ierēdņiem, kuri ir Apvienotās Karalistes valstspiederīgie, ka viņi netiks atbrīvoti no amata pēc iestāžu iniciatīvas, ja gadījumā, ja šī izstāšanās stātos spēkā, viņiem vairs nebūtu dalībvalsts pilsonības.

55 Lai izvērtētu šo pamata daļu, vispirms ir jāatgādina, ka no Civildienesta noteikumu 49. panta, skatīta kopā ar to 28. panta a) punktu, izriet, ka ierēdnis, kurš vairs neatbilst nosacījumam, ka viņš ir kādas Savienības dalībvalsts pilsonis, var tikt atbrīvots no amata pēc iestādes iniciatīvas ar pamatotu iecēlējinstitūcijas lēmumu, kā to pamatoti apgalvo prasītājs.

56 Tāpat jānorāda, ka starp lietas dalībniekiem nav strīda par to, ka ierēdņi, kas ir Apvienotās Karalistes valstspiederīgie, netika saņēmuši nekādas garantijas, ka Civildienesta noteikumu 49. pants viņiem netiks piemērots gadījumā, ja tā izstājas, pirms prasītājs bija lūdzis un pat ieguvis Beļģijas pavalstniecību 2017. gada 27. jūnijā. Kā norāda prasītājs, tikai 2018. gada 28. martā Komisija nolēma, ka iecēlējinstitūcija neizmantos savu rīcības brīvību saskaņā ar šo tiesību normu, izņemot, ja tas ir pienācīgi pamatots īpašos gadījumos, tādos kā interešu konflikti, vai saskaņā ar starptautiskām saistībām.

57 Visbeidzot jāuzsver, ka tas vien, ka Apvienotā Karaliste paziņoja par savu nodomu izstāties no Savienības, nemainīja tās valstspiederīgo tiesisko stāvokli (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 26. novembris, *Shindler* u.c./Padome, T-458/17, EU:T:2018:838, 44. punkts).

58 Pēc šī precizējuma prasītājs pamato apgalvoto Komisijas pienākumu ņemt vērā spiedienu, ar kuru viņam bija jāsaskaras, ar judikatūru par Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 3. punktu. Atbildot uz tiesas sēdē uzdoto jautājumu, prasītājs precizēja, ka spiediens, uz kuru viņš atsaucas savos procesuālajos rakstos, varētu būt nepārvarama vara, kuras nosacījumi šajā lietā ir izpildīti.

59 Attiecībā uz Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 3. punktu jāatgādina, ka šajā tiesību normā ierēdnis, kurš ar laulību ir ieguvis dienesta vietas valsts pilsonību bez iespējas no tās atteikties, tiek pielīdzināts ierēdnim, kuram nav un nekad nav bijusi šī pilsonība.

60 Prasītājs neapstrīd, ka šajā lietā šī tiesību norma kā tāda nav piemērojama. Tomēr viņš apgalvo, ka tai ir veltīta judikatūra, kas pati ir balstīta uz konstatējumu, ka, lai gan lēmums par laulības noslēgšanu ir brīvprātīgs, saskaņā ar atsevišķu dalībvalstu tiesībām laulības sekas ir tādas, ka laulātajai automātiski tiek piešķirta viņas laulātā pilsonība bez iespējas no tās atteikties. Prasītājs uzskata, ka šī situācija ir salīdzināma ar situāciju, kādā viņš šobrīd atrodas. Proti, viņš uzskata, ka, lai gan viņa vēlme turpināt strādāt Komisijā pēc Apvienotās Karalistes izstāšanās no Savienības izriet no personīgās izvēles, tomēr Beļģijas pilsonības iegūšana viņam bija obligāta.

61 Šajā ziņā ir jāatgādina judikatūra, uz kuru atsaucas prasītājs un kura ir Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 3. punkta pamatā. Savā 1975. gada 20. februāra spriedumā *Airola*/Komisija (21/74, EU:C:1975:24, 12. punkts) Tiesa nosprieda, ka ir jāabstrahējas no pilsonības, kas ir obligāta sieviešu dzimuma ierēdnei viņas laulību ar citas dalībvalsts pilsoni dēļ bez iespējas no tās atteikties, jo Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. pants ir jāinterpretē tā, lai novērstu jebkādu nepamatotu atšķirīgu attieksmi pret abu dzimumu ierēdņiem, kuri atrodas salīdzināmās situācijās (spriedums, 1975. gada 20. februāris, *Airola*/Komisija, 21/74, EU:C:1975:24, 9.–11. punkts).

62 No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, šī judikatūra nebija balstīta uz faktu kā tādu, ka ierēdnim bija obligāti uzspiesta dienesta vietas valsts pilsonība, bet gan uz valsts tiesiskā regulējuma, no kura Savienības tiesībās nevarēja izdarīt secinājumus, diskriminējošo raksturu.

63 Tomēr vispārējo vienlīdzības un nediskriminācijas principu, kas ir pamatā judikatūrai, kura aizsākta ar 1975. gada 20. februāra spriedumu *Airola*/Komisija (21/74, EU:C:1975:24), un Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 3. punkta pārkāpums ir otrā, trešā un ceturtā pamata priekšmets, kas tiks izskatīti turpmāk.

64 Attiecībā uz nepārvaramu varu un pieņemot, ka no tās izrietošais arguments ir pieņemams kā procesuālajos rakstos norādītā ierobežojuma paplašinājums, no pastāvīgās judikatūras, kas ir iedibināta dažādās Savienības tiesību jomās, izriet, ka to raksturo divi elementi: pirmkārt, neparasti un neparedzami apstākļi, kas nav saistīti ar attiecīgo personu (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, *Société Pipeline Méditerranée et Rhône*, C-314/06, EU:C:2007:817, 23. punkts; 2017. gada 25. janvāris, *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, 53. punkts, un rīkojums, 2013. gada 28. maijs, *Honnefelder*/Komisija, T-130/13 P, EU:T:2013:276, 19. punkts), otrkārt, tas, ka, lai gan iepriekš minētie apstākļi nav ierobežoti tikai ar gadījumiem, kuros pienākuma izpilde ir absolūti neiespējama, tiem tomēr ir jābūt tādiem, ka šī izpilde būtu pārmērīga uzupurēšanās (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1970. gada 17. decembris, *Internationale Handelsgesellschaft*, 11/70, EU:C:1970:114, 23. punkts; 1994. gada 15. decembris, *Bayer*/Komisija, C-195/91 P, EU:C:1994:412, 32. punkts, un 2019. gada 19. jūnijs, RF/Komisija, C-660/17 P, EU:C:2019:509, 37. punkts).

65 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, tā kā nepārvaramas varas jēdzienam nav identiska satura dažādās Savienības tiesību piemērošanas jomās, tā nozīme līdz ar to ir jānosaka atkarībā no tiesiskā regulējuma, kura ietvaros ir paredzētas tā sekas (skat. spriedumu, 2017. gada 25. janvāris, *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Šajā lietā, ņemot vērā lietas kontekstu, ir jāuzskata, ka ar savu argumentāciju prasītājs apgalvo, ka Apvienotās Karalistes izstāšanās no Savienības, kas viņam radīja risku tikt atbrīvotam no amata pēc iestādes iniciatīvas, bija nepārvaramas varas gadījums, kas atbrīvo *PMO* no pienākuma pārskatīt viņa situāciju, ņemot vērā Beļģijas pilsonību, kuru viņš bija ieguvis.

67 Tomēr, pat ja Apvienotās Karalistes vēlme izstāties no Savienības ir neparasts un neparedzams apstāklis, kas nav saistīts ar prasītāja personu, prasītāja sniegtā informācija neļauj pierādīt, ka viņa situācijas pārskatīšana lietas apstākļos, ņemot vērā tās sekas, būtu bijusi pārmērīga.

68 Protams, prasītājs apgalvo, ka, ņemot vērā Apvienotās Karalistes nodomu izstāties no Savienības un šīs izstāšanās iespējamās sekas attiecībā uz ierēdņiem, kuri ir Apvienotās Karalistes valstspiederīgie, Komisija pati esot mudinājusi tos pieprasīt Beļģijas pavalstniecību. Šajā sakarā viņš iesniedz vēstuli, kuru Komisijas priekšsēdētājs ierēdņiem nosūtīja 2016. gada 24. jūnijā. Tomēr ir jākonstatē, ka Komisija tajā vienīgi garantē viņiem, ka "durvis [viņiem] neaizveras", ka tā sadarbosies ar citu iestāžu priekšsēdētājiem, lai visi varētu turpināt izmantot viņu pieredzi, un ka "Civildienesta noteikumi tiks interpretēti un piemēroti Eiropas garā". No tā neizriet, ka Komisija būtu mudinājusi ieinteresētās personas iegūt viņu dienesta vietas pilsonību. Prasītājs arī iesniedz rakstu presē, kurš datēts ar 2018. gada 3. maiju un kurā ir norādīta tā paša Komisijas priekšsēdētāja nostāja, kā arī neformālas 29. janvāra sanāksmes starp personālu un Komisijas priekšsēdētāja vietnieku, kurš ir atbildīgs tostarp par cilvēkresursiem, protokolu. Tomēr šī sanāksme un šī nostāja tika pausta pēc datuma, kad prasītājs ieguva Beļģijas pilsonību, un tādējādi tie arī nevar būt likuši viņam īstenot šo darbību.

69 Galu galā nešķiet, ka ekspatriācijas pabalsta zaudēšana būtu pārmērīgs apgrūtinājums, ņemot vērā pilnīgu garantiju, ko saņēma prasītājs, iegūstot Beļģijas pilsonību, proti, saglabāt savu darba vietu gadījumā, ja Apvienotā Karaliste izstāsies no Savienības.

70 Turklāt, lai gan Tiesa ir nospriedusi, ka dalībvalsts izstāšanās no Savienības varēja būtiski ietekmēt visu Savienības pilsoņu tiesības (spriedums, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c., C-621/18, EU:C:2018:999, 64. punkts), tā tomēr nav ierosinājusi, ka tai būtu jebkāds pienākums neitralizēt tās sekas.

71 Līdz ar to pieņēmums par nepārvaramu varu šajā lietā ir jānoraida un nav jāpārbauda, vai, neraugoties uz to, ka Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. pantā uz to nav tiešas norādes, uz to tomēr varēja atsaukties, ņemot vērā šīs tiesību normas sistēmu un mērķus.

72 Ņemot vērā visu iepriekš minēto un nepastāvot ierobežojumam, ko varētu likumīgi ņemt vērā, nav jālemj par prasītāja argumentu saistībā ar 2013. gada 26. jūnija spriedumu *Achab*/EESK (F-21/12, EU:F:2013:95) un nepieciešamo atšķirību starp konkrēto gadījumu, ko raksturo spiediens, un lietu, kurā tika taisīts minētais spriedums un kurā prasītājs būtu varējis turpināt savu karjeru, pat neiegūstot Beļģijas pavalstniecību.

73 No tā izriet, ka pirmā pamata otrā daļa nav pamatota un ka tā ir jānoraida kopumā.

2. Par otro pamatu, kas attiecas uz vienlīdzības un nediskriminācijas principu pārkāpumu, jo prasītāja tiesības uz ekspatriācijas pabalstu esot pārskatītas, ņemot vērā Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētos nosacījumus

74 Kā izklāstīts šī sprieduma 30. punktā, prasības pieteikuma otrajā pamatā prasītājs apgalvo, ka vienlīdzības un nediskriminācijas principi liedz Komisijai pārskatīt viņa situāciju, ņemot vērā Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

75 Lai izvērtētu šo pamatu, vispirms jāatgādina, ka būtībā saskaņā ar Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu ierēdņu, kuriem nav dienesta vietas valsts pilsonības, tiesības uz ekspatriācijas pabalstu ir atkarīgas no viņu pastāvīgās dzīvesvietas piecu gadu laikā pirms viņu dienesta attiecību uzsākšanas, savukārt saskaņā ar šī paša pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu ierēdņiem, kuriem ir šī pilsonība, šīs tiesības tiek izvērtētas, ņemot vērā viņu pastāvīgo dzīvesvietu desmit gadu laikposmā.

76 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ierēdņiem, kuri nav dienesta vietas valsts pilsoņi, ekspatriācijas pabalsts tiek atteikts tikai tad, ja viņi tajā ir dzīvojuši visu piecu gadu ilgo atsauces laikposmu, bet ierēdņiem, kuriem ir šīs valsts pilsonība, ar apstākli, ka viņi tajā ir saglabājuši vai nodibinājuši savu pastāvīgo dzīvesvietu, lai arī tikai uz ļoti īsu laikposmu desmit gadu ilgā atsauces laikposmā, pietiek, lai viņiem tiktu atteikts šis pabalsts vai viņi to zaudētu (spriedumi, 2015. gada 27. februāris, EESK/*Achab*, T-430/13 P, EU:T:2015:122, 54. punkts, un 2018. gada 13. jūlijs, *Quadri di Cardano*/Komisija, T-273/17, EU:T:2018:480, 47. punkts).

77 Visbeidzot ir jāatgādina, ka pēc tam, kad, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu, *PMO* ir atzinis prasītāja tiesības uz ekspatriācijas pabalstu, viņam stājoties dienestā, tā viņam atsauca šīs tiesības, pamatojoties uz šī paša pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu, jo turpmāk viņš bija jāuzskata par ierēdni, kurš "[ir dienesta vietas] valsts pilson[is]".

78 Prasības otrā pamata abas daļas ir jāizvērtē, ņemot vērā šos pieņēmumus.

a) Par pirmo daļu, kas attiecas uz vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu pārkāpumu attiecībā uz ierēdņiem, kas ir Beļģijas pilsoņi, un ierēdņiem, kuri ir pārcēluši savu galveno interešu centru

79 Prasītājs apgalvo, ka, piemērojot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu, Komisija ir vienādi attiekusies pret divām dažādām personu kategorijām, proti, no vienas puses, pret personām, kas bija Beļģijas pilsoņi vai, vispārīgāk, dienesta vietas valsts pilsoņi dienesta attiecību uzsākšanas brīdī un kas tajā bija dzīvojušas šajā tiesību normā paredzētajā desmit gadu atsauces laikposmā, un kas bija pieņemtas darbā, nebūdamas ekspatriācijas situācijā, un, no otras puses, pret tādām personām kā viņš, kurām dienesta attiecību uzsākšanas brīdī nebija attiecīgās pilsonības un kuras tātad atšķirībā no pirmās personu kategorijas nevar tikt uzskatītas par tādām, kam ir ciešas saiknes ar dienesta valsti. Prasītājs arī apgalvo, ka attieksme pret viņu ir bijusi atšķirīga salīdzinājumā ar citiem ierēdņiem, kuri tāpat kā viņš ir atstājuši savu galveno interešu centru, lai uzsāktu dienesta attiecības iestādēs, un kuri tomēr ir saglabājuši tiesības uz ekspatriācijas pabalstu.

80 Jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips aizliedz līdzīgas situācijas risināt dažādi un dažādas situācijas risināt vienādi, ja vien šāds dažāds vai vienāds risinājums atkarībā no gadījuma nav objektīvi pamatots (skat. spriedumu, 2017. gada 22. septembris, *Wanègue*/Reģionu komiteja, T-682/15 P, nav publicēts, EU:T:2017:644, 64. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā ir jāņem vērā gan tiesiskās, gan faktiskās situācijas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 26. jūnijs, *Achab*/EESK, F-21/12, EU:F:2013:95, 39. punkts).

81 Turpinot – ir atzīts, ka, tā kā nosacījumu, kas dod tiesības uz ekspatriācijas pabalstu, noteikšana izriet no iestāžu rīcības brīvības izmantošanas, vienlīdzīgas attieksmes principu varētu neievērot tikai tad, ja Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkts radītu patvaļīgu vai acīmredzami neatbilstošu diferenciāciju attiecībā pret tā mērķi (skat. spriedumu, 2004. gada 13. decembris, E/Komisija, T-251/02, EU:T:2004:357, 124. punkts un tajā minētā judikatūra).

82 Šajā lietā ir arī jānorāda, ka pilsonība, uz kuru ir balstīts Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkts, prezumē, ka pastāv vairākas un ciešas saiknes starp personu, kam tā ir piešķirta, un valsti, kuras pilsonis viņš ir (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 11. jūlijs, B/Komisija, F-7/06, EU:F:2007:129, 39. punkts, un 2012. gada 5. decembris, *Bourtembourg*/Komisija, F-6/12, EU:F:2012:175, 26. punkts).

83 Tādējādi, vispārīgās līnijās, ņemot vērā šo pilsonības nozīmi, ekspatriācijas pabalsta (šī sprieduma 48. punkts) mērķi un rīcības brīvību, kas bija Savienības likumdevējam (šī sprieduma 81. punkts), pēdējais minētais varēja leģitīmi prezumēt, ka personāla locekļiem, kam ir vai ir bijusi dienesta vietas valsts pilsonība, nav izmaksu un neērtību, kuras paredzēts kompensēt ar ekspatriācijas pabalstu, vismaz ne tādā pašā intensitātes līmenī kā personāla locekļiem, kam šīs pilsonības nav. Līdz ar to Savienības likumdevējs, neveicot patvaļīgu vai acīmredzami neatbilstošu diferenciāciju, varēja noteikt atšķirību starp ierēdņiem atkarībā no viņu pašreizējās vai agrākās pilsonības kritērija. Šo pašu iemeslu dēļ likumdevējs bija tiesīgs ekspatriācijas pabalsta piešķiršanu ierēdņiem, kuriem ir vai ir bijusi dienesta vietas valsts pilsonība, pakļaut stingriem nosacījumiem, it īpaši nosacījumam par patstāvīgu dzīvošanu desmit gadu atsauces laikposmā ārpus dienesta vietas valsts (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2008. gada 4. decembris, *Blais*/ECB, F-6/08, EU:F:2008:160, 102. punkts).

84 Tomēr prasītājs uzsver, ka viņa situācija ir īpaša. Viņš norāda, ka viņam nebija Beļģijas pilsonības desmit gadu atsauces laikposmā, kas paredzēts Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā, un pat ka viņa galvenais interešu centrs tolaik bija Trūnā [*Troon*], Apvienotajā Karalistē, kā Komisija to bija konstatējusi viņa dienesta attiecību uzsākšanas brīdī. Līdz ar to prasītājs uzskata, ka prezumpcija, kura ir šīs tiesību normas pamatā un saskaņā ar kuru viņš šajā laikposmā ir uzturējis vairākas un ciešas saiknes ar Beļģiju, viņa dienesta vietas valsti, viņa gadījumā nebija pamatota.

85 Kā apgalvo prasītājs, Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošana viņam apstrīdētajā lēmumā ir balstīta uz fikciju, jo attieksme pret viņu bija tāda, it kā viņam būtu Beļģijas pavalstniecība pirms viņa dienesta attiecību uzsākšanas 2001. gadā, lai gan viņš to ieguva tikai pēc 17 gadiem. Komisija to neapstrīd, bet apgalvo, ka divu elementu kombinācija apstrīdētajā lēmumā, proti, dienesta vietas valsts pilsonības iegūšana pēc dienesta attiecību uzsākšanas un prasītāja klātbūtne tās teritorijā pirms viņa pieņemšanas darbā, bija saprātīga pieeja situācijai, ņemot vērā Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta formulējumu, kurā, atgādināšu, nav paredzēts īpašs noteikums jautājumam par jaunas pilsonības iegūšanu karjeras laikā (skat. iepriekš 41., 44. un 51. punktu).

86 Šādos apstākļos jāatgādina, ka atšķirībā no pārcelšanās izdevumu atlīdzināšanas un iekārtošanās pabalsta izmaksas ekspatriācijas pabalsts ir jāizmaksā visu dienesta laiku. Līdz ar to vienlīdzības un nediskriminācijas principi ir jāievēro ne tikai dienesta uzsākšanas brīdī, bet arī tā laikā, kad tiesības uz to tiek pārskatītas, ņemot vērā apstākļu maiņu.

87 Tomēr, nepiemērojot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu prasītājam no brīža, kad viņš kļuva par Beļģijas pavalstnieku, attieksme pret viņu būtu labvēlīgāka nekā pret Beļģijas pilsoņiem kopš dzimšanas, kas stājušies amatā kādā iestādē Beļģijā, kuriem bija jāatbilst stingriem šajā tiesību normā paredzētiem nosacījumiem, lai varētu saņemt ekspatriācijas pabalstu, visā savas karjeras laikā. Prasītāja tiesību uz ekspatriācijas pabalstu apšaubīšana 2018. gadā pēc tam, kad viņš bija ieguvis Beļģijas pilsonību, ļauj pret viņu izturēties tāpat kā pret Beļģijas pavalstniekiem, kuriem, ņemot vērā to saikni ar Beļģiju, nav tiesību saņemt minēto pabalstu.

88 Turklāt, nepiemērojot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu prasītājam, viņš tiktu nošķirts arī no Beļģijas pavalstniekiem, kuri ilgstoši ir pārrāvuši jebkādu saikni ar Beļģiju, bet pirms stāšanās darbā Savienībā šajā valstī ir uzturējušies, tāpat kā prasītājs, desmit gadu ilgā atsauces laikposmā un ir norīkoti darbā šajā valstī. Šādiem pilsoņiem tiek atteikts ekspatriācijas pabalsts saskaņā ar Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūlijs, *Quadri di Cardano*/Komisija, T-273/17, EU:T:2018:480, 28., 46. un 47. punkts).

89 Tāpat arī, nepiemērojot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu prasītājam, kurš savas karjeras laikā ir kļuvis par Beļģijas pavalstnieku, attieksme pret viņu arī būtu labvēlīgāka nekā pret Beļģijas pavalstnieku kopš dzimšanas, kurš ir atteicies no Beļģijas pavalstniecības par labu citai, piemēram, Apvienotās Karalistes pavalstniecībai, kas ir prasītājam, bet kurš Beļģijā ir uzturējies kādu laiku, pirms viņu šajā valstī pieņēma darbā iestāde.

90 Visbeidzot, tāds ierēdnis kā prasītājs, kurš savas karjeras laikā iegūst dienesta vietas valsts pilsonību, vairs nav tādā pašā situācijā kā ierēdņi, kuri nav izteikuši nodomu apliecināt savas saiknes ar šo valsti, iegūstot tās pilsonību. Šīs pilsonības iegūšana rada vismaz ciešākas politiskas saiknes ar šo valsti nekā tās, kuras – salīdzinājumam – ir atzītas ar LESD 22. pantu, citu dalībvalstu valstspiederīgajiem.

91 Turklāt, kā Komisija ir atzinusi tiesas sēdē un kā tas ir norādīts Padomes 1959. gada 11. decembra informācijas paziņojumā (skat. šī sprieduma 21. punktu), Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkts ir kompromiss starp dažādām iespējām. Tā mērķis nav skaidri regulēt visas iespējamās situācijas un grūtības, bet gan sniegt vienkāršus un objektīvus kritērijus, kas ir viegli piemērojami lielākajā daļā gadījumu (skat. šī sprieduma 45. punktu).

92 Šādā *quod plerumque fit* [kā ir bijis vairākumā gadījumu] situācijā ir jāatgādina, ka, pat ja marginālās situācijās rodas nejaušas vispārēja un abstrakta tiesiskā regulējuma ieviešanas neērtības, likumdevējam nevar pārmest, ka tas būtu izmantojis iedalījumu kategorijās, jo, pamatojoties uz objektīviem elementiem, tas pēc būtības nav diskriminējošs, ņemot vērā tā mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1981. gada 15. janvāris, *Vutera*/Komisija, 1322/79, EU:C:1981:6, 9. punkts, un 2010. gada 15. aprīlis, *Gualtieri*/Komisija, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 81. punkts).

93 Tomēr prasītājs uzskata, ka viņa situācija atklāj Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta interpretācijas sistēmisku problēmu, kas var skart plašu ierēdņu kategoriju.

94 Tomēr no raksta presē, uz kuru atsaucas prasītājs, izriet, ka faktu rašanās laikā Komisijā strādāja 32 847 personas. Turklāt saskaņā ar informāciju, ko tā sniegusi pēc Vispārējās tiesas pieprasījuma (skat. šī sprieduma 20. punktu), 98 tās personāla locekļi, kas bija Apvienotās Karalistes pavalstnieki to stāšanās dienestā brīdī un strādāja Briselē, ir ieguvuši Beļģijas pavalstniecību pēc referenduma par izstāšanos no Savienības. Tāpat saskaņā ar Komisijas sniegtajiem datiem no tiem 40 ierēdņi ir saglabājuši ekspatriācijas pabalstu, 23 to zaudēja un 35 tika atņemts ārvalstnieka pabalsts, uz kuru viņiem iepriekš bija tiesības saskaņā ar Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 2. punktu. Visbeidzot, saskaņā ar rakstu presē, uz kuru atsaucas prasītājs, Komisijā pēc pēdējās minētās izstāšanās vēl strādāja, kopā visās dienesta vietās, 700 Apvienotās Karalistes pavalstnieki. Padomē saskaņā ar tās Vispārējai tiesai paziņotajiem skaitļiem bija 80 ierēdņi un darbinieki, kas bija vienīgi Apvienotās Karalistes pavalstnieki, iepriekš minētā referenduma brīdī, un 30 – Apvienotās Karalistes faktiskās izstāšanās no Savienības brīdī, un šo starpību veido aizbraukšana vai citas pilsonības iegūšana. Konkrēti, 14 ierēdņi vai darbinieki, kas ir Apvienotās Karalistes pilsoņi, ir paziņojuši, ka šajā laikposmā ir ieguvuši Beļģijas pavalstniecību. Pēc viņu situācijas pārskatīšanas trīs no viņiem pēc šīs iegūšanas zaudēja ekspatriācijas pabalstu un septiņi – ārvalstnieka pabalstu.

95 Turklāt no Parlamentam, Eiropas Savienības Tiesai un Revīzijas palātai pieprasītās informācijas (skat. šī sprieduma 19. punktu) izriet, ka Eiropas Savienības Tiesā 52 ierēdņi un darbinieki, kuri savas karjeras laikā ieguvuši Luksemburgas pilsonību, turpina saņemt ekspatriācijas pabalstu, piemērojot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu, un ka Revīzijas palātā no 23 personāla locekļiem, kas ir Apvienotās Karalistes valstspiederīgie un saņēma šo pabalstu, un kas ir ieguvuši Luksemburgas pilsonību, 20 to saglabāja, piemērojot šo pašu tiesību normu, un trīs to zaudēja, jo tie dzīvoja Luksemburgā desmit gadus pirms to stāšanās dienestā.

96 Tādējādi no visiem šiem skaitliskajiem datiem izriet, ka situācija, kādā nonāca prasītājs, neatklāj sistēmisku problēmu un, kā norāda Padome, likumdevējs nav rīkojies prettiesiski, kad tas ir izmantojis pilsonības kritēriju, lai iedalītu kategorijās aptuveni 50 000 Savienības ierēdņu un darbinieku nolūkā noteikt, kādos gadījumos viņiem ir tiesības uz ekspatriācijas pabalstu.

97 Līdz ar to nevar uzskatīt, ka *PMO* būtu pārkāpis vienlīdzības un nediskriminācijas principus, interpretējot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punktu tādējādi, ka pirmām kārtām tas atļauj pārskatīt prasītāja situāciju pēc tam, kad viņš ir ieguvis Beļģijas pilsonību, tālāk, ka šī pārskatīšana bija jāveic, ņemot vērā šīs tiesību normas 1. punkta b) apakšpunktu, un, visbeidzot, ka šajā nolūkā bija jāatsaucas uz desmit gadu atsauces laikposmu pirms viņa dienesta attiecību uzsākšanas.

98 Šo secinājumu neatspēko prasītāja arguments, ka, attiecoties pret viņu tā, it kā viņš būtu Beļģijas rezidents, kas ir dzīvojis Beļģijā desmit gadu ilgā atsauces laikposmā, Komisija nav ņēmusi vērā faktu, ka pirms šīs pavalstniecības iegūšanas karjeras laikā viņš iepriekš bija izmantojis savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, lai tiktu pieņemts darbā iestādēs. Šajā ziņā prasītājs norāda, ka Tiesa savā 2017. gada 14. novembra spriedumā *Lounes* (C-165/16, EU:C:2017:862, 49. punkts) ir uzskatījusi, ka dalībvalsts valstspiederīgā situācija, kurš tieši ir īstenojis savu pārvietošanās brīvību, pārceļoties un likumīgi uzturoties citas dalībvalsts teritorijā, nevar tikt pielīdzināta pilnībā iekšējai situācijai tikai tādēļ, ka šis valstspiederīgais šīs uzturēšanās laikā papildus savai sākotnējai pilsonībai ir ieguvis uzņemošās dalībvalsts pilsonību.

99 Tomēr ir jākonstatē, ka šajā spriedumā jautājums bija par to, vai dalībvalsts valstspiederīgā, kura ir izmantojusi savas tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties citā dalībvalstī, vēl var atsaukties uz LESD 21. panta 1. punktā paredzētajām tiesībām uz brīvu pārvietošanos un uzturēšanos šajā citā valstī, lai gan viņa bija ieguvusi tās pilsonību, un vai viņa līdz ar to varēja atsaukties uz tiesībām uz normālu

ģimenes dzīvi šajā valstī, tajā dzīvojot kopā ar savu ģimeni, tas ir, savu laulāto, kas ir trešās valsts valstspiederīgais, kurš uzturas nelegāli (spriedums, 2017. gada 14. novembris, *Lounes*, C-165/16, EU:C:2017:862, 51. un 52. punkts).

100 Taču šajā lietā prasītājs nav pierādījis, ka apstrīdētais lēmums ietekmētu viņa no LESD 21. panta 1. punkta izrietošās tiesības Beļģijā. Tieši pretēji, atbildot uz tiesas sēdē uzdotajiem jautājumiem, prasītājs norādīja, ka viņa sievai it īpaši ir Francijas pilsonība un ka viņas ģimene dzīvo Francijā, nevis Beļģijas teritorijā. Turklāt apstrīdētais lēmums nav balstīts uz prasītāja situācijas pielīdzināšanu pilnībā iekšējai situācijai. Tas pamatojas tikai uz to, ka desmit gadu ilgā atsauces laikposmā viņš, īstenojot savas tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties citu dalībvalstu teritorijā, Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē pastāvīgi dzīvoja dienesta vietas valstī, kuras pilsonību viņš vēlāk ieguva.

101 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata pirmā daļa nav pamatota.

b) Par otro daļu, kas attiecas uz vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu pārkāpumu attiecībā uz ierēdņiem, kas ir Apvienotās Karalistes valstspiederīgie

102 Prasītājs apgalvo, ka šīs lietas apstākļos Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretācija, kas ir apstrīdētā lēmuma pamatā, ir diskriminējoša, jo tā faktiski Apvienotās Karalistes valstspiederīgos skar vairāk nekā visus citus. Apvienotās Karalistes izstāšanās no Savienības perspektīvā viņi esot bijuši vienīgie, kam bija jāiegūst jauna pilsonība, lai nezaudētu savu darbu. Prasītājs uzskata, ka šī diskriminācija nav pamatota, ņemot vērā ekspatriācijas pabalsta mērķi.

103 Komisija tomēr pamatoti norāda, ka otrās pilsonības iegūšana nav vienīgi Apvienotās Karalistes valstspiederīgos skaroša situācija un ka šajā gadījumā personāla locekļu administratīvās situācijas pārskatīšana attiecas uz visiem.

104 Savā 2016. gada februāra informatīvajā biļetenā Nr. 18, proti, pirms referenduma par Apvienotās Karalistes izstāšanos no Savienības, kas notika tā paša gada 23. jūnijā, Komisija vērsa visu savu darbinieku uzmanību uz to, ka dienesta vietas valsts pilsonības iegūšana karjeras laikā var ietekmēt tiesības uz ekspatriācijas pabalstu un ka ir nepieciešams jauns novērtējums.

105 Turklāt Komisija šo viedokli jau bija pieņēmusi 1981. gada 14. aprīļa administratīvajā paziņojumā Nr. 317 par ārvalstnieka pabalstu un ekspatriācijas pabalstu, kas tādējādi tika izplatīts *in tempore non suspecto*, neatkarīgi no Apvienotās Karalistes izstāšanās perspektīvas.

106 Turklāt, ņemot vērā šī sprieduma 64.–70. punktu, nešķiet, ka sekas tam, ka ierēdņi, kas ir Apvienotās Karalistes valstspiederīgie, ieguva darba vietas valsts pilsonību, bija tādas, ka Komisijai būtu bijis jāatturas no prasītāja situācijas pārskatīšanas saistībā ar viņa tiesībām uz ekspatriācijas pabalstu.

107 Tādēļ otrā pamata otrā daļa nav pamatota.

108 Līdz ar to otrais pamats ir noraidāms pilnībā.

3. Par trešo pamatu, kas attiecas uz vienlīdzības un nediskriminācijas principiem, ciktāl ar apstrīdēto lēmumu ir interpretēts Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts, pārkāpjot šos principus

109 Kā izklāstīts šī sprieduma 31. punktā, trešajā pamatā prasītājs apgalvo, ka, pat pieņemot, ka Komisijai bija pamats pārskatīt viņa tiesības uz ekspatriācijas pabalstu, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu, tā, ņemot vērā nediskriminācijas principu, nav pareizi interpretējusi nosacījumu, saskaņā ar kuru, lai varētu iegūt šīs tiesības, attiecīgajam ierēdnim "pastāvīgi ir jādzīvo ārpus šīs [dienesta vietas] valsts Eiropas teritorijas".

110 Prasītājs uzskata, ka, lai tas atbilstu nediskriminācijas principam, šis nosacījums bija jāinterpretē, ņemot vērā, ka Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkts ir balstīts uz prezumpciju, ka ierēdnim, kuram ir kādas dalībvalsts pilsonība, ir vairākas un ciešas saiknes ar šo valsti. Turpretī, kā viņš apgalvo, ierēdni, kuram desmit gadu ilgā atsauces laikposmā nav bijis dienesta vietas valsts pilsonības, nevar uzskatīt par tādu, kuram šajā laikā būtu bijusi šāda saikne ar šo valsti. Līdz ar to prasītājs ierosina, ka gadījumā, ja ierēdnis iegūst dienesta vietas valsts pilsonību karjeras laikā, Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā ietvertais pastāvīgās dzīvesvietas jēdziens nav jāinterpretē šauri, kā tas ir gadījumā ar ierēdni, kuram šī pilsonība jau bija pirms stāšanās amatā. Tas drīzāk esot jāinterpretē tā, kā tas ir interpretējams saistībā ar šī paša pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu attiecībā uz ierēdni, kuram nebija šīs pilsonības. Tādējādi ierēdnis, kurš ir ieguvis savas dienesta vietas valsts pilsonību pēc stāšanās amatā, savu ekspatriācijas pabalstu var zaudēt tikai tad, ja viņš tajā ir pastāvīgi dzīvojis piecus vai vairāk gadus desmit gadu ilgā atsauces laikposmā, kas paredzēts Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā. Prasītājs apgalvo, ka tad, ja šī interpretācija būtu tikusi atbalstīta, Komisijai būtu bijis jākonstatē, ka šajā laikposmā viņš pastāvīgi dzīvoja ārpus dienesta vietas un viņam bija jāsaglabā savas tiesības uz ekspatriācijas pabalstu.

111 Tomēr jāatgādina, ka interpretācijas izmantošana ir iespējama tikai tad, ja tā ir saderīga ar attiecīgās tiesību normas tekstu, un pats princips par interpretāciju saskaņā ar augstāka spēka tiesību normu nevar būt pamats interpretācijai *contra legem* (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2019. gada 19. septembris, *Rayonna prokuratura Lom*, C-467/18, EU:C:2019:765, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

112 Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā nosacījums par "pastāvīgu" dzīvošanu, no kura ir atkarīga ekspatriācijas pabalsta piešķiršana, attiecas uz dzīvesvietu ārpus dienesta vietas valsts Eiropas teritorijas tādējādi, ka *a contrario* un kā tas izriet no šī sprieduma 76. punktā minētās judikatūras, attiecībā uz ierēdņiem, kuriem ir dienesta vietas valsts pilsonība, ikviena dzīvošana šajā valstī, pat ja tā ir īslaicīga, ir pietiekama, lai viņam tiktu atteiktas tiesības uz šo pabalstu vai viņš tās zaudētu, ja vien to var kvalificēt par patstāvīgu. Turklāt šī tiesību norma attiecas uz desmit gadu atsauces laikposmu, līdz ar to tās piemērošana nevar tikt pamatota ar piecu gadu atsauces laikposmu, kas nekādā ziņā neietilpst likumdevēja nodomos.

113 Līdz ar to, interpretējot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu tādējādi, ka ierēdnim, kurš ir ieguvis savas dienesta vietas valsts pilsonību karjeras laikā, būtu jāzaudē ekspatriācijas pabalsts tikai tad, ja viņš desmit gadu atsauces laikposmā pirms savas stāšanās dienestā tajā ir pastāvīgi dzīvojis piecus vai vairāk gadus, nav saderīgs ar šīs tiesību normas formulējumu un tās piemērojamību, kā tā ir interpretēta pastāvīgajā judikatūrā.

114 Turklāt, kā jau tika konstatēts šī sprieduma 90. punktā, šāda interpretācija nozīmētu, ka pret ierēdni, kurš ir ieguvis savas dienesta vietas valsts pilsonību karjeras laikā, tiek piemērota attieksme, kas ir salīdzināma ar attieksmi pret tiem, kuri nekad nav ieguvuši šo pilsonību un kuri nav tādā veidā formalizējuši daudzo un ciešo saikņu ar šo valsti pastāvēšanu.

115 Līdz ar to ir jānoraida prasītāja piedāvātā pastāvīgās dzīvesvietas jēdziena Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē interpretācija, saskaņā ar kuru tas būtībā attiecas uz piecu gadu uzturēšanos dienesta vietas valstī.

116 No tā izriet, ka prasītājs veltīgi apgalvo, ka viņš nav pārrāvis savas saiknes ar Apvienoto Karalisti, kuras pavalstniecību viņš turklāt saglabā, un ka viņš ir lūdzis Beļģijas pilsonību vienīgi tādēļ, lai saglabātu savu darbu, bez nodoma pastāvīgi palikt Beļģijā.

117 No ekspatriācijas pabalsta pastāvēšanas iemesla, kas atgādināts šī sprieduma 44. un 48. punktā, izriet, ka jautājums ir nevis par to, vai prasītājs ir vai nav pārtraucis jebkādu saziņu ar savas pirmās pilsonības valsti, bet gan par to, lai noteiktu, vai atsauces laikposmā viņam bija pietiekama saikne ar dienesta vietas valsti, kuras pilsonība viņam tagad ir, lai viņam būtu jāatsaka ekspatriācijas pabalsts, ņemot vērā Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētos nosacījumus. Šajā lietā tas tā ir. Prasītājs pastāvīgi dzīvoja Beļģijā un tur strādāja vismaz no 1999. gada 1. marta līdz 2000. gada 31. decembrim. Šajā ziņā apstāklim, pat pieņemot, ka tas ir pierādīts, ka viņš tajā strādāja tikai tāpēc, lai kāda Savienības iestāde pieņemtu viņu darbā, nav nozīmes. Darba esamība un veikšana nākamā dienesta vietā nav darbā pieņemšanas nosacījums, un to nevar uzskatīt par šo pieņemšanu atvieglojošu.

118 Turklāt no Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta nekādi nevar secināt, ka tā autori būtu piešķīruši īpašu nozīmi brīdim, kad dzīvesvieta tiek pārcelta ārpus valsts, kuras pilsonība attiecīgajai personai ir vai ir bijusi, vai iemesliem, kas ir bijuši šādas pārcelšanas pamatā (spriedums, 2014. gada 25. septembris, *Grazyte*/Komisija, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 58. un 78. punkts).

119 Turklāt Apvienotās Karalistes valstspiederīgā un Beļģijas pavalstnieka statusa izsvēršana, kuru, kā apgalvo prasītājs, viņš veic, un atzīšana, kā viņš to ierosina, ka šī pirmā pilsonība viņam ir noteicošā, nozīmētu piemērot faktiskās pilsonības teoriju, kuru Tiesa skaidri ir noraidījusi savā 1979. gada 14. decembra spriedumā *Deverd*/Komisija (257/78, EU:C:1979:294, 14. punkts).

120 Visbeidzot, no prasītāja piedāvātās pastāvīgās dzīvesvietas jēdziena interpretācijas noraidīšanas izriet, ka viņš veltīgi apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, apstrīdētajā lēmumā uzskatīdama, no vienas puses, ka viņš bija Beļģijas sabiedrības loceklis darbā pieņemšanas brīdī tādā mērā, ka viņam bija jāpierāda, ka viņš nav dzīvojis Beļģijā desmit gadu laikā pirms stāšanās darbā, lai gan, no otras puses, Komisija uzskatīja, ka viņš šajā valstī nav integrējies, kad tā viņam atzina tiesības uz ekspatriācijas pabalstu viņa darbā pieņemšanas brīdī.

121 Tā kā Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā "parastās" dzīvesvietas kritērijs ir mazāk stingrs nekā šī paša pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētais kritērijs, *PMO*, nenonākot pretrunā tiesiskās paļāvības aizsardzības principam un to nepārkāpjot, varēja nolemt piešķirt ekspatriācijas pabalstu, prasītājam stājoties amatā, pamatojoties uz šo pirmo minēto tiesību normu, un – atcelt šo pabalstu, pamatojoties uz otro minēto tiesību normu, pārbaudot viņa situāciju pēc tam, kad viņš ieguva Beļģijas pavalstniecību. Turklāt prasītājs vēl jo mazāk var atsaukties uz šo principu, jo Komisijas ierēdņi bija skaidri informēti par sekām, kurām viņi ir pakļauti, iegūstot dienesta vietas valsts pilsonību (skat. šī sprieduma 104. un 105. punktu).

122 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais pamats nav pamatots.

4. Par ceturto pamatu, kas attiecas uz iebildi par prettiesiskumu, kura vērsta pret Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punktu

123 Pakārtoti, gadījumā, ja iepriekš minētie pamati tiktu noraidīti, prasītājs izvirza iebildi par Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta prettiesiskumu, jo tas esot diskriminējošs attiecībā pret viņa situācijā esošām personām to iemeslu dēļ, kas norādīti pirmā un otrā pamata pamatojumam.

124 Ja šī iebilde tiek apmierināta, prasītājs, formāli neizvirzot atšķirīgu prasījumu, lūdz Vispārējo tiesu likt iestādēm grozīt šo tiesību normu, lai likvidētu šo diskrimināciju.

125 Tomēr pirmo divu pamatu, vienīgi uz kuriem prasītājs atsaucas, pārbaude lika secināt, ka diskriminējošs nav ne Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkts pats par sevi, ne tā piemērošana šajā lietā.

126 Turklāt prasītāja lūgums, lai Vispārējā tiesa uzdotu iestādēm grozīt Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punktu, likvidējot jebkādu diskrimināciju, ir ne tikai nepamatots, bet neietilpst arī Vispārējās tiesas kompetencē, jo tā nevar izdot rīkojumus iestādēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 27. februāris, *Zink*/Komisija, T-338/16 P, nav publicēts, EU:T:2018:98, 39. punkts).

127 No tā izriet, ka ceturtais pamats ir jānoraida kā nepamatots un ka prasītāja tajā izteiktais prasījums ir nepieņemams.

128 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, prasītāja prasījumi par atcelšanu ir jānoraida.

B. Par otro, trešo un ceturto prasījumu daļu

129 Ar otro un trešo prasījumu daļu prasītājs lūdz Vispārējo tiesu piespriest Komisijai viņam izmaksāt ekspatriācijas pabalstu un atlīdzināt viņam ceļa izdevumus, kas ir saistīti ar šo pabalstu, sākot no 2017. gada 1. decembra, kopā ar nokavējuma procentiem.

130 Ar ceturto prasījumu daļu prasītājs lūdz Vispārējo tiesu, ja tā apmierina prasības pieteikumā izvirzīto iebildi par prettiesiskumu, atcelt "Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošanu [attiecībā uz viņu] līdz brīdim, kad iestādes to aizstāj ar nediskriminējošiem noteikumiem".

131 Tomēr šie prasījumi ir jānoraida, jo tie ir papildinājums prasījumiem atcelt tiesību aktu, attiecībā uz kuriem nupat tika izklāstīts, ka tie paši ir jānoraida.

132 No tā izriet, ka prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

133 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Atbilstoši šī paša reglamenta 135. panta 1. punktam, ja to prasa taisnīgums, Vispārējā tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, sedz savus tiesāšanās izdevumus pats, bet tikai daļēji atlīdzina pretējās puses tiesāšanās izdevumus vai pat vispār tiek atbrīvots no šā pienākuma.

134 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas ir iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

135 Šīs lietas apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats. Turklāt Padome kā iestāde, kas iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Colin Brown* un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

3) Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Papasavvas Gervasoni Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 5. oktobrī.

[Paraksti]